

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. L. D.**, nar., bytem, zastoupeného Mgr. Hanou Dejmkovou, advokátkou, se sídlem Masarykova 413/34, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2016, č.j. X ve věci starobního důchodu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2016, č.j. X se v části **první věty výroku**, jíž bylo „zcela změněno“ rozhodnutí žalované č. II ze dne 13. 10. 2015, č.j. 1-2R-13.10.2015-424/540 614 0542 tak, že „*účastníku řízení se podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů přiznává od 1. 9. 2015 starobní důchod ve výši 12 310 Kč*“, a v části třetí věty výroku „*Celkem účastníku řízení od 1. 9. 2015 náleží 15 181 Kč*“, **z r u š u j e** a věc se v tomto rozsahu **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** uhradit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6 292 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Hany Dejmkové, advokátky, se sídlem Masarykova 413/34, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2016 (vypravenému dne 3. 3. 2016), č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná změnila své prvostupňové rozhodnutí č. II č.j. 1-2R-13.10.2015 - 424/540 614 0542 ze dne 13. 10. 2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala účastníku řízení od 14. 9. 2015 starobní důchod ve výši 11 978 Kč podle ustanovení § 31

zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Výše vypláceného vdoveckého důchodu podle ustanovení § 59 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) od 1. 9. 2015 činí 2 871 Kč a celkově tak účastníku řízení náleží 14 849 Kč.

Napadeným rozhodnutím bylo žalovanou rozhodnuto tak, že prvostupňové rozhodnutí se „zcela mění tak“, že účastníku řízení se podle ustanovení § 31 ZDP přiznává od 1. 9. 2015 starobní důchod ve výši 12 310 Kč. Dále žalobci přiznala od 1. 9. 2015 vyplácený vdovecký důchod podle ustanovení § 59 ZDP ve výši 2871 Kč. Celkem podle napadeného rozhodnutí náleží žalobci ode dne 1. 9. 2015 náleží 15 181 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V námitkách podaných proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl, že při výpočtu důchodu nebyla zhodnocena doba pojištění a vyměřovací základ získaný u zaměstnavatele M. spol. s r.o. v době od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2007, přičemž k uvedené době účastník řízení dokládá pracovní smlouvou uzavřenou se jmenovanou společností dne 15. 8. 2005 či mzdový výměr vyhotovený dne 15. 8. 2005 a soupis dob pojištění vystavený Zdravotní pojišťovnou Ministerstva vnitra ČR. Výše hrubé mzdy činila podle mzdového výměru 15 000 Kč měsíčně. Současně k tomu účastník řízení dokládá výplatní listky za období od ledna 2007 do srpna 2007. Na Městské správě sociálního zabezpečení Brno (dále jen „MSSZ Brno“) bylo žalobci sděleno, že společnost M. spol. s r.o. za období od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2007 nepředložila evidenční list důchodového pojištění. Na základě této skutečnosti žalobce požádal MSSZ Brno o provedení rekonstrukce evidenčního listu důchodového pojištění za uvedené období při použití výše jmenovaných důkazů.

Dále žalobce uvedl, že pro stanovení procentní výměry starobního důchodu měla být též zahrnuta do výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu hrubá mzda ve výši 176 000 Kč, která byla účastníku řízení vyplacena za období od 1. 1. 2015 do 31. 8. 2015 u společnosti A. s.r.o., jak vyplývá z evidenčního listu důchodového pojištění, který byl přiložen k námitkám účastníka řízení a měl by být též založen v evidencích žalované. Z výše uvedených důvodů žádá účastník řízení o změnu napadeného rozhodnutí a zvýšení starobního důchodu při zohlednění výše namítaných dob pojištění a vyměřovacích základů.

V doplnění svých námitek ze dne 9. 12. 2015 účastník řízení uvádí, že již obdržel evidenční list důchodového pojištění za období od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007, který byl rekonstruován MSSZ Brno, který přikládá jako přílohu. Žalobce nesouhlasil se závěrem MSSZ Brno, podle nějž je nesporné, že výdělečná činnost trvala, nicméně nejsou prokázány skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda je uvedená doba dobou pojištění. Účastník řízení odkazuje na předložené důkazy, a to pracovní smlouvu uzavřenou se jmenovanou společností dne 15. 8. 2005, mzdový výměr vyhotovený dne 15. 8. 2005 a soupis dob pojištění vystavený Zdravotní pojišťovnou Ministerstva vnitra ČR, kde je doba jeho pojištění u společnosti M. s.r.o. evidována do 31. 10. 2007. Jako pojištěnec z titulu pracovního poměru byl odhlášen ke dni 31. 10. 2007. V období od 1. 9. 2007 do 30. 9. 2007 není evidována žádná jeho dočasná pracovní neschopnost, a tudíž mu byla rovněž

vyplacena mzda podle odkazovaného pracovního výměru. Pro případný další důkaz navrhl doplnění dokazování o výpověď svědka JUDr. V. B., bývalého jednatele a společníka společnosti M. s.r.o.

Na základě námitek žalobce žalovaná v řízení o nich přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu včetně rozsahu uplatněných námitek, dále veškeré doby pojištění a vyměřovací základy účastníka řízení dle svých evidencí včetně doplněných evidenčních listů důchodového pojištění a dospěla k závěru, že námitky jsou zčásti důvodné. Předně pro nový výpočet výše starobního důchodu byla dodatečně zhodnocena doba zaměstnání u zaměstnavatele M. spol. s r.o. v době od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007 v souladu s obsahem nově zhodnoceného evidenčního listu důchodového pojištění ze dne 2. 12. 2015. Ohledně sporné doby od 1. 9. 2007 do 30. 9. 2007 žalovaná uvedla, že podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů dobou pojištění je po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění a) osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné, b) osob uvedených v § 6, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného. Poukázala dále na znění ustanovení § 11 odst. 2 ZDP. K hodnocení sporné doby pojištění žalovaná obecně zdůraznila, že základním důkazem v řízení o důchodových dávkách je důkaz listinný. Dle ustanovení § 35a násl. zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) jsou právnické a fyzické osoby, k nimž jsou fyzické osoby ve vztahu zakládajícím účast na důchodovém pojištění (mimo jiné tedy i zaměstnavatelé) povinny vést záznamy o skutečnostech rozhodných pro nárok na důchodové dávky, jejich výši a výplatu, tzn. i záznamy o dobách účasti se na důchodovém pojištění, a jsou také povinny tyto záznamy předkládat příslušným orgánům sociálního zabezpečení.

Z výše uvedeného vyplývá, že při hodnocení doby pojištění nelze u dob po roce 1995 vycházet pouze z důkazů, jimiž by bylo prokázáno trvání pracovního poměru, avšak příslušná zákonná ustanovení kladou za primární posoudit uvedenou dobu za dobu účasti na pojištění, tj. dobu dosažení příjmů započitatelných do vyměřovacího základu. Vzhledem k absenci (nutno dodat, že účastníkem řízení nezaviněné) jakýchkoliv dokladů o získaném vyměřovacím základu za měsíc září 2007 tak nebylo možné uvedený měsíc jako dobu pojištění zhodnotit.

K navrženému důkazu svědeckou výpovědí žalovaná uvedla, že uznání doby zaměstnání jako doby pojištění na základě čestných prohlášení je problematičtější, jedná-li se o dobu výdělečné činnosti právě po roce 1995, neboť podle zákonného výkladu se obsah prohlášení svědků posuzuje též ve vztahu k aplikaci výše citovaného ust. § 11 odst. 2 věty první ZDP, podle které se za dobu pojištění nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění ani nepobíraly dávky nemocenského pojištění nahrazující ušlý příjem.

III. Žaloba

V žalobě žalobce uvedl následující žalobní body. Předně konstatoval, že napadeným rozhodnutím žalovaná nerozhodla o celém předmětu řízení, neboť ve výroku sice uvedla,

že prvostupňové rozhodnutí i „zcela mění“, nicméně je jednoznačné, že ke změně prvostupňového rozhodnutí došlo toliko zčásti, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatovat, že pro nový výpočet výše mého starobního důchodu byla dodatečně zhodnocena doba zaměstnání u obchodní společnosti M. s. r. o. v době ode dne 1. 1. 2007 do dne 31. 8. 2007, ačkoliv žalobcovy námitky se týkaly rovněž doby ode dne od 1. 9. 2007 do dne 30. 9. 2007 a doby ode dne 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015, k nimž se však žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřila a toliko z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného lze dovodit, že v rozsahu těchto dvou období bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným de facto potvrzeno. Takový postup žalované však odporuje ustanovení § 90 odst. 5, věty druhé správního řádu, podle něhož pokud odvolací správní orgán, v tomto případě žalovaný, napadené rozhodnutí zruší či změní toliko zčásti, ve zbytku je potvrdí, což se však v projednávané právní věci nestalo.

Ve vztahu k období ode dne 1. 9. 2007 do dne 30. 9. 2007, za které podle žalované nebylo doloženo dosažení příjmů započitatelných do výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu pro výpočet starobního důchodu žalobce, je nutno uvést, že tvrzení žalované o absenci jakýchkoliv dokladů o získaném vyměřovacím základu je nepravdivé a v rozporu se spisy. Ačkoliv totiž bez zavinění žalobce neexistují, jak sama žalovaná uznala, doklady o získaném vyměřovacím základu za měsíc září 2007, jsou zde dány jiné skutečnosti, z nichž lze existenci i výši vyměřovacího základu dovodit.

Jak bylo k námitkám ze dne 26. 11. 2015 a jejich doplnění podáním ze dne 4. 12. 2015 doloženo, v době ode dne 1. 9. 2007 do dne 30. 9. 2007 trvala výdělečná činnost žalobce a je tak více než logické, že za takovou činnost žalobci náležela mzda stanovená zaměstnavatelem, tedy obchodní společností M. s. r. o., mzdovým výměrem ze dne 15. 8. 2005. Nelze-li pak s ohledem na neexistenci fyzické listiny, např. tzv. výplatní pásky, doložit její přesnou výši, kdy zároveň v tomto období nejsou u MSSZ v Brně evidovány žádné tzv. vyloučené doby, je nutné, neprokáže-li se opak, vycházet z výše mzdy, která byla takto stanovena, tedy ve výši 15.000,- Kč hrubého měsíčně. Pokud by mu tato mzda v měsíci září 2007 vyplacena nebyla, dalo by se zcela logicky očekávat, že se proti takovému postupu zaměstnavatele by se žalobce bránil příslušnými právními kroky, což žalobce samozřejmě neučinil, neboť toho nebylo třeba, když mu hrubá mzda ve výši 15.000,- Kč byla za toto období řádně vyplacena.

Za této situace žalobce nemá právní povinnost dokazovat ani to, že ve shora uvedeném období nebyla dána žádná z tzv. vyloučených dob. Naopak je to žalovaná, který je při odepření veřejnoprávního nároku, v tomto případě nároku na zahrnutí stanovené hrubé mzdy do výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu, povinen prokázat, že zde byla dána okolnost spočívající v tzv. vyloučené době, která by žalovanému umožňovala dobu ode dne 1. 9. 2007 do dne 30. 9. 2007 nezahrnout do výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu pro výpočet mého starobního důchodu.

Žalovaná však namísto toho v napadeném rozhodnutí toliko konstatovala, že uvedené období nebylo možno zhodnotit s ohledem na „absenci jakýchkoli dokladů o získaném vyměřovacím základu,“ aniž by skutečně zhodnotila k námitkám ze dne 26. 11. 2015 předložené listiny prokazující existenci a výši dosaženého příjmu a tím i existenci a

výši výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu za období ode dne 1. 9. 2007 do dne 30. 9. 2007 pro výpočet mého starobního důchodu.

V této souvislosti žalobce upozornil i na zásadní pochybení žalovaného, který se odpovídajícím způsobem nevypořádal s mým návrhem na provedení důkazu svědeckou výpovědí JUDr. V. B., tehdejšího jednatele a společníka obchodní společnosti M. s. r. o., která měla prokázat skutečnosti související s existencí a výší mnou dosaženého příjmu a tím i existencí a výší výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu za období ode dne 1. 9. 2007 do dne 30. 9. 2007 pro výpočet jeho starobního důchodu. Tímto svým postupem žalovaný nepochybně porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Ve vztahu k období ode dne 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015, v němž dosažená hrubá mzda žalobce ve výši 176.000,- Kč rovněž nebyla zahrnuta do výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu pro výpočet starobního důchodu, žalobce namítl, že nezahrnutí této hrubé mzdy za období ode dne 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015 do vyměřovacího základu žalovaná odůvodnila pouze odkazem na ustanovení § 18 odst. 1 ZDP. Samotnou existenci tohoto zákonného ustanovení nelze samozřejmě zpochybnit, avšak žalobce je přesvědčen, že dané ustanovení je z níže specifikovaných důvodů v rozporu s ústavním pořádkem a je namístě předložení věci Ústavnímu soudu ČR, aby tento nesoulad autoritativně posoudil. Rozpor předmětného ustanovení s ústavním pořádkem žalobce spatřuje především ve skutečnosti, že zde dochází k zásahu zákonodárné moci do legitimního očekávání jednotlivce, jehož příjem je po dobu trvání výdělečné činnosti, v mém případě tedy v období ode dne 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015, výrazně zatížen např. právě odvody na pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení, avšak příjem za toto období není zahrnut do výpočtového základu ani osobního vyměřovacího základu pro výpočet starobního důchodu a neprojeví se tak ve výši starobního důchodu, přestože sama takto vymezená doba se, jakožto doba pojištění, do doby rozhodné pro vznik nároku na starobní důchod započítává. K takovému přístupu však není dán žádný ústavně konformní důvod a lze tak usuzovat na nepřípustnou svévoli zákonodárné moci ústící v natolik zjevnou nespravedlnost, jakou nelze v právním státě tolerovat.

Zároveň lze existenci a následnou aplikací uvedené právní úpravy založit zásah do ústavně zaručeného práva nejen na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří ve smyslu čl. 30 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), popřípadě též na ochranu majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť i starobní důchod, byť ve formě dávky podmíněné splněním zákonných podmínek, představuje nepochybně jednu z částí majetkové sféry člověka a občana, která je hodna ústavní ochrany. Předmětné ustanovení pak rovněž samo o sobě vytváří neodůvodněnou nerovnost mezi jednotlivými žadateli o starobní důchod, neboť jednou z podmínek pro přiznání starobního důchodu je dosažení důchodového věku, který se zcela logicky odvíjí od data narození žadatele, přičemž datum narození je nepochybně skutečností, kterou žadatel o starobní důchod nemůže nijak ovlivnit.

Stanoví-li ustanovení § 18 odst. 1 ZDP, že rozhodné období pro stanovení osobního vyměřovacího základu končí zásadně kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu, je žadatel o starobní důchod nucen podle okolností případu volit ze dvou možností. První z nich je žádat o přiznání starobního důchodu k datu dosažení

důchodového věku, jak je jistě logické při povaze starobního důchodu jako dávky odvislé od věku. V tomto případě však musí žadatel počítat se ztrátou na osobním vyměřovacím základu v důsledku nezahrnutí výdělků za rok, ve kterém je mu starobní důchod přiznán, a tím ve svém důsledku i s nižším starobním důchodem.

Druhou možností je se zamýšleným datem přiznání starobního důchodu vyčkat na počátek následujícího kalendářního roku, ovšem s nutností i po dosažení důchodového věku vykonávat po další dobu (v krajním případě i několika měsíců) výdělečnou činnost, aby takový žadatel nebyl poškozen na osobním vyměřovacím základu. Tím v podstatě samotný důchodový věk přestává mít jakýkoli reálný význam, neboť žadatel, který jej dosáhne, se prakticky nemůže svobodně rozhodnout, zda k tomuto dni využije svého práva a požádá o přiznání starobního důchodu, neboť je v této své úvaze zásadně limitován výše uvedenou volbou mezi ztrátou na osobním vyměřovacím základu na straně jedné a nutností další výdělečné činnosti na straně druhé. Zatímco žadatel, který dosáhne důchodového věku například ke dni 1. 1. kalendářního roku, se může o datu svého odchodu do starobního důchodu rozhodovat víceméně svobodně bez rizika ztráty na osobním vyměřovacím základu, žadatel, u něhož takový den nastane kdykoli jindy během kalendářního roku, je již vystaven shora popsané volbě s důsledky z této volby plynoucími.

V této souvislosti dal žalobce krajskému soudu na zvážení postup podle ustanovení § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a podání návrhu Ústavnímu soudu České republiky na zahájení řízení o zrušení ustanovení § 18 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pro jeho rozpor s ústavním pořádkem.

IV. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že pokud jde o doby pojištění a výše vyměřovacích základů, základním listinným důkazem je ELDZ (dále také jen „ELDP“). Skutečnost, že zmíněné okolnosti mají být prokazovány právě tímto dokladem, vyplývá z podrobné úpravy obsažené v § 38 zák. č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů. ELDP je dokladem, na němž se vedou údaje rozhodné pro stanovení nároku na důchod a jeho výši, tzn. doba trvání důchodového pojištění, vyměřovací základ a doby, které se pro stanovení OVZ (dále jen „OVZ“) vylučují. Organizace a orgány plnící úkoly v důchodovém pojištění jsou povinny na dobu důchodového pojištění občana vést ELDP po celou dobu, po kterou trvá pracovní poměr. V rámci námitkového řízení tedy žalovaná provedla šetření prostřednictvím MSSZ v Brně a současně požádala o provedení rekonstrukce evidenčních listů důchodového zabezpečení podle ust. § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb., za dobu výkonu výdělečné činnosti žalobce u organizace M. s.r.o. v době od 1.1.2007 do 30.9.2007.

MSSZ v Brně na základě provedeného šetření vyhotovila ELDP na dobu výdělečné činnosti od 1.1.2007 do 31.8.2007, a to včetně vyměřovacího základu ve výši 120.128,- Kč. Dále bylo zjištěno, že v období od 1.9.2007 do 30.9.2007 činnost žalobce sice trvala, ale nebylo prokázáno, že by uvedená doba byla dobou pojištění ve smyslu ustanovení § 8 a § 11 odst. 2 ZDP, tzn. že šlo o výkon výdělečné činnosti zakládající účast na důchodovém pojištění. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž zcela změnila rozhodnutí č.

II ze dne 13.10.2015, č. j. 1-2R-13.10.2015-424/540 614 0542, a žalobci od 1.9.2015 přiznala starobní důchod ve výši 12.310,- Kč.

Žalovaná v souvislosti s námitkou žalobce týkající se zápočtu vyměřovacího základu za měsíc září 2007 odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 27. 10. 2010, č.j. 3 Ads 78/2010-93 s tím, že výši vyměřovacího základu nelze dokazovat stejně jako dobu pojištění. K námitce žalobce týkající se zápočtu vyměřovacího základu v roce 2015 žalovaná sděluje, že při stanovení rozhodného období a výpočtu osobního vyměřovacího základu žalobce postupovala dle ustanovení § 16 odst. 1 ZDP, dle něhož OVZ představuje měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období, kterým je období třiceti kalendářních roků bezprostředně před rokem přiznání důchodu (jde o hrubé příjmy). Do rozhodného období se ovšem nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986 (§ 18 odst. 1 a odst. 4 ZDP). V případě žalobce je tedy rozhodné období určeno roky 1986 - 2014 a jeho příjmy získané v roce 2015 nelze do rozhodného období zahrnout.

Žalovaná je povinna právní předpisy týkající se důchodového zabezpečení dodržovat a nikoli je měnit, a proto při rozhodování o starobním důchodu žalobce žalovaná vycházela z platné právní úpravy předpisů o důchodovém pojištění a souvisejících právních předpisů. V dalším žalovaná odkazuje na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.

V. Posouzení věci

Žaloba je přípustná ve smyslu ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a byla podána včas. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předmětem sporu je v dané věci pouze rozhodnutí žalované o přiznání starobního důchodu a jeho výši (napadené rozhodnutí mělo vůči prvostupňovému rozhodnutí reformační charakter), nikoliv však rozhodnutí žalované o výplatě vdoveckého důchodu, proti němuž žalobce žádné námitky nevznsl. Krajský soud již úvodem svého právního hodnocení upozorňuje, že výrok napadeného rozhodnutí je formulován nevhodně, neboť v jednom výroku rozhoduje o dvou různých důchodových dávkách.

Krajský soud ve věci nařídil ústní **jednání** na den 22. 8. 2017, neboť žalovaná nesouhlasila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Po slyšení přednesů procesních podání soud poučil strany o tom, že o návrhu na předložení věci s návrhem na zrušení § 18 odst. 1 ZDP ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR není povinen krajský soud samostatně rozhodnout, pokud neshledá podmínky pro takový postup. Poté krajský soud přistoupil ke shrnutí podstatného obsahu soudního a správního spisu.

Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující skutečnosti. Žalobce podal žádost o starobní důchod před dosažením důchodového věku ze dne 11. 6. 2015 s datem přiznání od 1. 9. 2015, přičemž o této žádosti bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím, jímž byl přiznán starobní důchod ve výši 11978 Kč měsíčně a vdovecký důchod ve výši

2871 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky, k nimž připojil několik příloh, a to konkrétně pracovní smlouvu se zaměstnavatelem M. spol.s.r.o., platový výměr ze dne 15. 8. 2005 potvrzující hrubý měsíční výdělek ve výši 15000 Kč, soupis dob pojištění Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra, kopie evidenčního listu důchodového pojištění (také jen „ELDP“) vydaného zaměstnavatelem A., s.r.o. za rok 2015, dále ELDP za rok 2007 rekonstruovaný MSSZ v Brně spolu se sdělením MSSZ v Brně („oznámení o výsledku řízení podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb.“). Z osobního listu důchodového pojištění vyhotoveného ke dni 17. 2. 2016 (v rámci námitkového řízení) vyplývá, že sporná doba **1. 9. 2007 - 30. 9. 2007** není uvedena jako doba pojištění. Sporná doba ode dne 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015 je uvedena jako doba pojištění. Rozhodné období pro výpočet starobního důchodu bylo stanoveno jako období let 1986 – 2014 se vznikem nároku na starobní důchod ke dni 1. 9. 2015.

Jelikož strany nepřednesly žádné další návrhy na dokazování, přičemž soud ověřil, že všechny relevantní listiny přiložené k žalobě byly obsahem správního spisu, bylo dokazování ve věci ukončeno s tím, že další dokazování prováděno nebude. Po slyšení konečných návrhů ve věci, v němž zástupkyně žalobkyně odkázala kromě judikatury citované v žalobě ještě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č.j. 4 Ads 28/2013 – 22, jehož závěrů se dovolává na podporu své argumentace ohledně dokazování sporné doby pojištění a vyměřovacího základu za měsíc září 2007. Krajský soud poté přikročil po přerušení jednání k rozhodnutí o věci samé.

V.1 Prvotní rozsudek krajského soudu

Krajský soud v prvotním rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č.j. 33 Ad 15/2016 – 39 dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vyložil žalobní argumentaci tak, že žalobci jde primárně o započtení vyměřovacích základů ze sporných období od 1. 9. 2007 do 30. 9. 2007 a za období 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015. Ohledně sporného období září 2007 dospěl krajský soud k totožnému závěru jako žalovaná v napadeném rozhodnutí, že k měsíci září 2007 nebyly dohledány příslušné podklady (výplatní páska či jiný doklad o dosaženém vyměřovacím základu na pojistné na sociální zabezpečení), o čemž jednoznačně vypovídá oznámení MSSZ v Brně o výsledku řízení podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb. Úvaha žalované je tedy podložena o šetření provedené MSSZ v Brně.

Krajský soud odkázal na právní názor vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 27. 10. 2010, č.j. 3 Ads 78/2010-93. a usoudil, že vyměřovací základ za měsíc září 2007 nebylo možno jednoznačně a bez důvodných pochybností dovodit z jím předložených podkladů, neboť platový výměr vystavený zaměstnavatelem M. spol. s.r.o. potvrzující hrubý měsíční výdělek 15 000 Kč ve smyslu citované judikatury takovým důkazem není. Stejně tak lze vyhodnotit i postup žalované, která neprovedla důkaz navrhovanou svědeckou výpovědí JUDr. V. B., tehdejšího jednatele a společníka obchodní společnosti M. s. r. o., která měla prokázat skutečnosti související s existencí a výší dosaženého příjmu žalobce a tím i existencí a výší jeho výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu za období ode dne 1. 9. 2007 do dne 30. 9. 2007 pro výpočet starobního důchodu žalobce. Krajský soud má za to, že na rozdíl od samotné doby pojištění, kterou lze ve smyslu ustanovení § 85 odst. 6 zákona č.

582/1991 Sb. prokázat pomocí čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze totožný postup užít k jednoznačnému stanovení vyměřovacího základu pojištění v daném kalendářním měsíci. Proto neprovedení tohoto důkazu krajský soud nepovažuje za procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Ve vztahu ke spornému období 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015 u společnosti A. s.r.o., jehož nezhodnocením měl být žalobce zkrácen o započtení částky 176.000,- Kč, krajský soud dovodil, že aplikace ustanovení § 18 odst. 1 ZDP byla správná a zákonná, přičemž ani neshledal důvody pro předložení návrhu Ústavnímu soudu ČR na zrušení tohoto ustanovení z důvodu protiústavnosti (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR). Pokud bylo rozhodné období stanoveno léty 1986 až 2014 a starobní důchod byl přiznán k datu 1. 9. 2015, pak žalovaná postupovala zcela správně, pokud uvedené příjmy žalobce nehodnotila do výpočtového základu pro výpočet starobního důchodu.

Krajský soud musel částečně přitakat výtce žalobce, že formulace výroku napadeného rozhodnutí žalované není zcela korektní a souladná s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu, které se užije subsidiárně na základě odkazu § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. i pro řízení o námitkách. Zároveň však tato nekorektní formulace, která obsahuje výraz „zcela“ a může působit pro účastníka řízení nejasně, nezakládá vnitřní rozpornost či nesrozumitelnost tohoto výroku. Krajský soud připomněl, že smysl výroku napadeného rozhodnutí je třeba vnímat v kontextu s výrokem prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o tom, že účastníku řízení od 14. 9. 2015 starobní důchod ve výši 11 978 Kč podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Výše vypláceného vdoveckého důchodu podle ustanovení § 59 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů od 1. 9. 2015 činí 2 871 Kč a celkově tak účastníku řízení náleží 14 849 Kč. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila výši přiznaného starobního důchodu, nikoliv však výši vdoveckého důchodu, která zůstala stejná.

V.2 Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

Ke kasační stížnosti žalobce prvotní rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č.j. 1 Ads 346/2017 – 34, který nabyl právní moci dnem 9. 2. 2018 (dále jen „zrušující rozsudek“), a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl ohledně části žalobní argumentace k závěru, že je důvodná, a to zejm. v otázce započtení a hodnocení sporné doby od 1. 9. 2007 do 30. 9. 2007.

Konkrétně v bodech 32 a 33 odůvodnění zrušujícího rozsudku dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně aplikoval ustanovení § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., s tím, že „*krajský soud tedy nesprávně ve stěžovatelově věci vyloučil možnost aplikace § 85 odst. 5 zákona o sociálním zabezpečení, a to i přesto, že šlo právě o prokázání doby pojištění. Na základě této nesprávné úvahy pak dospěl k závěru, že neprovedení výsledku nemohlo být vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí. Tomuto závěru tedy nelze přisvědčit. Současně lze na okraj poukázat na to, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze důkaz výsledkem svědka vyloučit a priori ani při stanovení výše vyměřovacího základu. V rozsudku ze dne 11.7.2013, č. j. 4Ads*

28/2013-22, soud vycházel z toho, že výslech svědka - bývalého nadřízeného pracovníka žadatelky o starobní důchod, lze užít jako podpůrný důkaz pro zjištění alespoň přesné minimální výše vyměřovacích základů. Při absenci primárních důkazních prostředků podle 38 zákona o sociálním zabezpečení je zapotřebí aplikovat obecné pravidlo pro dokazování stanovená v 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Z toho pak plyne, že i neprovedení důkazu svědeckou výpovědí, by mohlo při zjišťování výše vyměřovacího základů za určitých okolností založit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu.“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak ve stěžovatelské věci bylo nutno nejprve zjistit, zda bylo prokázáno dosažení příjmů započitatelných do vyměřovacího základu v září 2007 (§ 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění), a pokud ano, jaká byla jejich výše. Závěry týkající se prokázání září 2007 jako doby pojištění však v rozsudku krajského soudu nelze nalézt. Rozsudek krajského soudu je tedy nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud poukázal na to, že takto by v podstatě došlo k vyloučení použití § 16 odst. 4 věty druhé písm. c) zákona o důchodovém pojištění, podle kterého „vyloučenými dobami jsou po 31. 12. 1995 doby, po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů.“ Při prokázání doby pojištění a současném neprokázání alespoň „přesné minimální výše vyměřovacích základů“ je naopak zřejmé, že ačkoli lze určitý časový úsek započítat do doby pojištění, může být tato doba ze shora uvedených důvodů při účely výpočtu vyloučena. Pokud žadatel o důchod prokáže dobu pojištění, nemusí nutně vždy prokázat i výši vyměřovacích základů. U sporných dob pojištění je namístě postupovat dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění.

Naproti tomu, v ostatních žalobních bodech týkajících se nesprávné aplikace § 18 odst. 1 ZDP (tzv. rozhodné období) Nejvyšší správní soud žalobci za pravdu nedal a ztotožnil se s argumentací krajského soudu, jakož i s názorem na namítanou nespravedlnost a protiústavnost tohoto mechanismu.

V. 2 Nové posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v dalším řízení znovu ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili, resp. neprojeвили svůj výslovný nesouhlas ve stanovené lhůtě. Při novém posouzení věci byl krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.)

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

V prvé řadě krajský soud znovu posoudil otázku započtení doby pojištění v období od 1. 9. 2007 do 30. 9. 2007. Ze správního spisu a v něm založeného osobního listu důchodového pojištění ze dne 18. 2. 2016 jednoznačně vyplývá, že sporná doba pojištění, kterou žalobce podle svého tvrzení doloženého ve správním spisu pracovní smlouvou uzavřenou se jmenovanou společností dne 15. 8. 2005, mzdový výměr vyhotovený dne 15. 8. 2005 a soupisem dob pojištění vystavený Zdravotní pojišťovnou Ministerstva vnitra ČR,

kde je doba jeho pojištění u společnosti M. s.r.o. evidována do 31. 10. 2007. Podle oznámení MSSZ v Brně o výsledku řízení podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb. je zřejmé, že není sporu o tom, že žalobce v měsíci září 2007 pracoval u téhož zaměstnavatele, jako v období od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007, jen se nepodařilo rekonstruovat jeho vyměřovací základy s dostatečnou mírou průkaznosti, aby je bylo možno použít pro výpočet starobního důchodu (výpočtový základ).

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) ZDP je dobou pojištění je po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění a) osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné.

Podle ustanovení § 16 odst. 4 věty druhé písm. c) ZDP ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí platí, že vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 větě čtvrté, doby po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů.

Podle ustanovení § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. platí, že k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.

Krajský soud je ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu přesvědčen o tom, že v případě žalobce došlo k situaci, kdy za měsíc září 2007 nebyl doložen evidenční list doby pojištění a ani se nepodařilo rekonstruovat výši vyměřovacího základu ze mzdových listů. Nicméně lze považovat za prokázané, že žalobce v předmětném období byl zaměstnán a velmi pravděpodobně se jeho hrubý měsíční výdělek nelišil od předchozích – rekonstrukcí prokázaných – hrubých měsíčních výdělků. Pokud by žalované nedostačoval tento důkazní materiál k dovození závěru, že žalobce v tomto období byl pojištěncem, za něhož bylo odvedeno pojistné, měla přistoupit k doplnění důkazního materiálu provedením výslechu navrhovaného svědka JUDr. V. B., tehdejšího jednatele a společníka obchodní společnosti M. s. r. o., a to ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 11.7.2013, č. j. 4 Ads 28/2013-22. Jde totiž o prokázání sporné doby pojištění, se kterou žalovaná naložila tak, že měsíc září 2007 nehodnotila jako dobu pojištění, takže představuje v historii dob pojištění žalobce přetržku. Takový závěr však nemá dostatečnou oporu ve správním spisu, neboť všechny skutkové okolnosti nasvědčují tomu, že žalobce v této době byl zaměstnán a pobíral mzdu. Krajský soud v tomto spatřuje vadu napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Ohledně námitek týkajících se výše vyměřovacího základu za období září 2007 krajský soud uvádí, že i nadále reflektuje rozdíl v dokazování samotné doby pojištění a vyměřovacích základů dosažených v těchto dobách v souladu s judikaturou citovanou v prvotním i zrušujícím rozsudku. Nicméně je třeba poukázat na to, že žalovaná by měla při zjišťování skutkového stavu v takovém případě preferovat postup výhodnější pro pojištěnce. Prokáže-li se provedeným dokazováním, že žalobce měl v období září 2007

vyměřovací základ v určité minimální výši, je v souladu s citovaným názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2013, č. j. 4 Ads 28/2013-22, vhodné započítat jej do vyměřovacího základu pojištěnce, není-li pro něho výhodnější tuto dobu vyloučit. Neprokáže-li se pak dostatečně konkrétně výše vyměřovacího základu žalobce za toto období, je zcela na místě aplikovat citované ustanovení § 16 odst. 4 věty druhé písm. c) ZDP a vyloučit tuto dobu z výpočtu osobního vyměřovacího základu pojištěnce.

Ohledně druhé skupiny námitek (k období ode dne 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015, v němž dosažená hrubá mzda žalobce ve výši 176.000,- Kč rovněž nebyla zahrnuta do výpočtového základu a osobního vyměřovacího základu pro výpočet starobního důchodu) krajský soud opakuje svou argumentaci z prvotního rozsudku, která byla v celém rozsahu potvrzena Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku, na jehož odůvodnění krajský soud odkazuje. Krajský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že toto ustanovení § 18 odst. 1 ZDP je ve svých důsledcích protiústavní, a proto nevyhověl jeho návrhu na předložení věci k Ústavnímu soudu ČR ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR. Krajský soud má za to, že vymezení rozhodného období pro výpočet důchodové dávky je stanoveno v zákoně ve smyslu principu rovnosti pro všechny pojištěnce stejně, přičemž ve smyslu principu legitimního očekávání je třeba podotknout, že žalobcem zpochybňovaný účinek tohoto ustanovení spočívající v tom, že pro stanovení osobního vyměřovacího základu nejsou zohledňovány výdělky dosažené pojištěncem v roce, kdy je důchod přiznán, vyplývá přímo z jazykové dikce věty první tohoto ustanovení. Podle názoru krajského soudu však toto ustanovení nepůsobí ani nedůvodnou nerovnost, ani nemá překvapivý charakter, přičemž skýtá pojištěnci možnost prostřednictvím podání žádosti o důchod ovlivnit, jaké období se do výpočtu osobního vyměřovacího základu zahrne. Podání žádosti o přiznání důchodu je plně v dispozici pojištěnce. Krajský soud připouští, že toto ustanovení může mít za následek individuální nespravedlnost spočívající v nezohlednění některých výdělků, které žalobce dosáhne v období roku přiznání důchodové dávky. Cílem tohoto ustanovení je však generovat rozhodné období celých kalendářních let, v nichž se vyhodnotí vyměřovací základ pojištěnce. Na okraj krajský soud konstatuje, že tyto námitky založené na tvrzené diskriminaci proti zákonné konstrukci rozhodného období nejsou nikterak nové a judikatura se s nimi již zabývala, byť v různých skutkově poněkud odlišných kontextech (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č.j. 6 Ads 22/2006- 73, dále také usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2008, sp. zn. IV. ÚS 252/08, přístupné na www.nssoud.cz a <http://nalus.usoud.cz>).

Pokud žalovaná dospěla k závěru, že rozhodné období v případě žalobce bylo dáno lety 1986 – 2014, přičemž žádost o přiznání starobního důchodu žalobce podal dne 11. 6. 2015 s datem přiznání od 1. 9. 2015, pak se krajský soud s touto úvahou žalované ztotožňuje a uzavírá, že ustanovení § 18 odst. 1 ZDP bylo v případě žalobce aplikováno zákonně a správně. Na tom nic nemění ani námitky žalobce, že za 1. 1. 2015 do dne 31. 8. 2015 (v němž dosažená hrubá mzda žalobce ve výši 176.000,- Kč), platil odvody na sociální pojištění. Krajský soud v tomto ohledu poukazuje na to, že je povinnost odvádět pojistné na sociální zabezpečení koreluje ekonomické aktivitě pojištěnce, to ale bez dalšího neznamená, že se každé takové období projeví v přiznané důchodové dávce. Krajský soud v tomto ohledu poukazuje i na princip solidarity, který je dominantním principem systému důchodového pojištění. Co se týká odvodu pojistného na veřejné zdravotní pojištění, to představuje autonomní pojistný systém sloužící k odlišnému účelu, v němž

musí být osoba pojištěna i tehdy, není-li ekonomicky aktivní. Mezi odvodem na veřejné zdravotní pojištění a zohledněním dosažených výdělků v osobním vyměřovacím základu pojištěnce pro účely výpočtu důchodové dávky není žádná přímá logická ani systematická souvislost.

Krajský soud konečně důrazně upozorňuje na to, že spatřuje rovněž formální vadu výroku napadeného rozhodnutí v nesprávnosti užití výrazu „zcela“, jakož i v kombinaci dvou samostatných rozhodnutí o dvou důchodových dávkách v jednom jediném výroku. Formálně měla žalovaná strukturovat výrok rozhodnutí tak, že se mění výše přiznaného starobního důchodu, přičemž ve zbytku se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje. Pokud však ve výroku napadeného rozhodnutí znovu uvedla i výši vdoveckého důchodu, měla uvést tuto větu do zvláštního výroku (srov. § 68 odst. 2 in fine správního řádu). Použití výrazu „zcela“ však působí zbytečně představu, že prvostupňové rozhodnutí se do základu mění, ačkoliv tomu tak v předmětné věci nebylo.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Z uvedených důvodů krajský soud vyhověl precizně formulovanému petitu žaloby a zrušil napadené rozhodnutí pouze v rozsahu, v jakém se týká rozhodování žalované o starobním důchodu žalobce. V dalším řízení bude žalovaná vázána názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), zejména bude povinna znovu posoudit status doby od 1. 9. 2007 do 30. 9. 2007 a zabývat se rovněž otázkou, zda pro tuto dobu lze dostatečně prokázat tzv. minimální vyměřovací základ, anebo zda je třeba tuto dobu vyloučit z výpočtu osobního vyměřovacího základu žalobce. Na základě uvedeného je třeba, aby žalovaná nově rozhodla o starobním důchodu žalobce.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Povinností krajského soudu je rozhodnout i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žalobce úspěšně zpochybnil zákonnost a správnost napadeného části napadeného rozhodnutí, a krajský soud dovodil, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a procesně vadném postupu žalované, náleží žalobci plný úspěch ve věci.

Z toho důvodu mu krajský soud v souladu s jeho návrhem přiznal náhradu nákladů na zastoupení advokátem, a to v rozsahu čtyř úkonů (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, účast při jednání dne 22. 8. 2017 a sepis kasační stížnosti ze dne 29. 9. 2017) podle ustanovení § 9 odst. 2, § 7 bod 3 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu v sazbě 1000 Kč za jeden úkon právní služby. Dále ke každému úkonu právní služby přiznal krajský soud náhradu hotových výdajů v sazbě 300 Kč za úkon. Jelikož zástupkyně žalobce prokázala, že plátcem DPH, zvýšil krajský soud výslednou náhradu odměny za zastupování o částku připadající na tuto daň (tzn. 21 %). Celkem náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka 6292 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.